

Mynárů Janíček
zabíť Andulenu,
že si jí nesměl vzít
za věrnú manželku.

Často k ní chodívál,
do půl noci bývál,
rozmiľé slovečka
dycky jí povídál.

Jednú po půlnoci
o jednéj hodině:
Staň ty Andulenko,
pod' a vyprovod' mne.

Vyprovodila ho
na půl cesty zrovna,
tam sa nenadála,
svojeho nešťestá.

Tam í na krk stúpíl,
hlavičku jí skrútil,
jak veliký tyran
mukama ju súžil.

A tam ju zakopál
pod zeleným hľohem,
a enom í nechál
kúsek fěrtúška ven.

A jak domu prišěl,
otcovi povídál:
Už sem vám tatíčku
po vůli udělál.

Dobre's ty, synáčku,
dobre's ty udělál,
že's ty Andulenky,
že's ty už í nechál.

Včil si možeš hledat
podle svéj lubosti,
kerá bude měti
lúk a rolí dosti.

Co ně to, tatíčku,
tak velce chválíte?
O mojej žalosti
v mém srdci nevíte!

Ráno šěl Janíček
na robotu k zámku,
drábi sa ho ptajú,
kde má svú galánku?

Já sem í neviděl,
o ní sem neslyšěl
enom Pámbů sám ví,
kady ona chodí.

Andulenu nesú
štyry pranny z tříná,
a Janíčka vedú
drábi do věžeňá.

Andulenu nesú
mládenci pod věnci,
a Janíčka vedú
kati k šibenici.

A včil mi dělajte,
jak sem já jí dělál:
hlavu na špic dajte,
kolama lámajte.

Jak si naporučíl,
tak mu udělali,
hlavu na špic dali,
kolama lámali.

10.

Mírně.

Z N. Lhotek.

Za ho - rú, za ho - ri - čkú, na - mlú - vať Jan - ko A - ny - čku,